

XXXVIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Beregningen af den ved Forordningen af 8de Februar 1810 paabudne Halvprocent-Afgift ved Overdragelsen af faste Eiendomme.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Marts 1868.)

Hovedøiemedet med det forelagte Lovforslag om Beregningen af Halvprocent-Afgiften ved fast Eiendoms Overdragelse er at gjøre det til Regel, at denne Afgift ved Kjøb og Salg lægges af Eiendommens Værdi i de Tilfælde, hvor denne overstiger den opgivne Kjøbesum, det vil sige: 1) at sikre Statskassens Ret til Afgiften af Kjøbesummen i Tilfælde af Proformaværl ved Kjøb og Salg — altsaa navnlig i de Tilfælde, hvor den opgivne Kjøbesum enten ikke er den virkelig betingede eller er ganske betydningsløs —, og 2) at tillægge Statskassen en Ret til Afgiften af et større Beløb end Kjøbesummen i det Tilfælde, at denne skjønnes at være mindre end Eiendommens Værdi.

I førstnævnte Henseende behøves ikke nogen ny Lov, da det saavel efter Fdr. 8de Februar 1810 § 9 som efter Lovgivningens almindelige Grundsetninger maa antages, at hvor Proformaværl oplyses at være tilstede, ikke det pro forma angivne, men det virkelige Skatteobject (d: den større Kjøbesum, naar der vel er et virkeligt Kjøb og Salg tilstede, men Kjøbesummen er større end opgivet, eller Eiendommens Værdi, naar Kjøbesummen vel ikke er større end opgiven, men saa betydningsløs, at et virkeligt Kjøb og Salg ikke er tilstede) lægges til Grund for Afgiften. Hvad den i Lovforslagets Motiver paaberaabte Højesteretsdom

af 30te Juli 1859 angaaer, da omhandler den et Tilfælde, hvori det var oplyst, at der ikke var noget Proformaværl tilstede; dens Resultat, at Afgiften, skjøndt Kjøbesummen var mindre end Eiendommens Værdi, kun skulde erlægges af Kjøbesummen, kan derfor selvfølgelig ikke medføre, at dette ogsaa skulde gjælde, naar et Proformaværl foreligger.

I sidstnævnte Henseende er en ny Lov derimod nødvendig. Men her kan der reises Tvivl, deels om der overhovedet er tilstrækkelig Anledning til for denne Sags Skyld at forandre den bestaaende Lovgivning, deels om Forandringen i og for sig er rigtig, eftersom det — i Betragtning af, at Halvprocent-Afgiften er en Skat paa Omsætningen, og ikke paa Besiddelsen, af faste Eiendomme — med nogen Føie kan siges, at den Værdi, hvortil Kjøberen ved Kjøbet erklærer, at han efter samtlige Forhold kan være tjent med at overtage Eiendommen, netop afgiver den rigtige Maalestol for Skatteansættelsen, og navnlig en rigtigere Maalestol end den Værdi, der fremkommer ved et Skjøn over, hvad Eiendommen kan forrente, eller hvad Treblemand muligviis vilde give for den, eller deslige. Da det imidlertid ikke kan nægtes, at denne Regel, at Afgiften altid beregnes efter den opgivne Kjøbesum, naar Proformaværl ikke er oplyst at være tilstede, undertiden kan medføre nogen Fare for Statskassen, idet Proformaværks